

Griffie nr.	<u>CORRECTIONELE RECHTBANK TE MECHELEN</u>
Not.nr. ME66.CP.941-88	<u>Openbare terechtzitting van 15 oktober 2003.</u>

De Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, 11e kamer, rechtsprekend in correctionele zaken, wijst het volgende vonnis :

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen :

1. , geboren , bediende, wonende
Belg; - overleden - *ald. 230201*
2. , geboren , bediende, wonende
, voorheen en thans wonende te

vertegenwoordigd door Mr. , advocaat te

VERDACHT VAN:

te , ononderbroken tussen 22 maart 1981 en 25 maart 1997

In overtreding met artikel 64 lid 1 van de wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, thans bestraft door art. 66 lid 1 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals bekrachtigd door het decreet van 4.3.1997, door het uitvoeren of het instandhouden van werken of hoe dan ook op een onroerend goed

- zijnde een perceel grond,
- gelegen te
- ingeschreven op het kadaster te
- onder
- eigendom van

een inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titel II van bovenvermelde wet of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van het eerste hoofdstuk van titel IV van bovenvermelde wet, namelijk door :

- het oprichten van een weekendhuis (11,4 m x 5,4 m in betonplaten met een zadeldak uit zwarte shingels)
 - het plaatsen van een bergplaats in betonplaten (6 m x 4 m met zadeldak in roofing)
 - het plaatsen van een garage in betonplaten (5 m x 3 m met schuin dak in golfplaten))
- en deze werken in stand gehouden te hebben;

Gezien de overschrijving van de dagvaarding ten kantore van hypotheekbewaring te
dd. 17.12.1997,

Gelet op de processtukken;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de tweede beklaagde in haar middelen van verdediging;

Overwegende dat eerste beklaagde op 23 februari 2001 te Brasschaat overleden is, zoals blijkt uit de stukken neergelegd door de raadsman van beklaagde;

1. Het verzoek tot opschorting van de behandeling van de zaak

Gedaagden menen dat de strafprocedure dient te worden opgeschort.

Er bestaat geen enkele reden om de strafprocedure op te schorten. Gedaagden werden behoorlijk gedagvaard en de dagvaarding werd overgeschreven ten kantore van de hypotheekbewaarder op 17.12.1997.

De strafbare feiten staan in de dagvaarding gedetailleerd omschreven en de incriminatieperiode is nauwkeurig bepaald.

De rechter is geenszins verplicht rekening te houden met een hangende administratieve of administratief-rechtelijke procedure – enkel de situatie op het ogenblik van de uitspraak telt (zie D'Hooghe, D., "De herstelmaatregelen inzake stedenbouw", *R.W.*, 1988-89, 1004 en Antwerpen, 9^e. Kamer, 3 november 1999).

De onderhavige vervolging is in casu gebaseerd op de niet-naleving van de vergunningsplicht.

In het verleden werden met betrekking tot de onderhavige inbreuken tal van verzoeken tot uitstel geformuleerd door de raadsman van beklaagden. Telkens werd een "regularisatie" voorgehouden, doch deze kon niet worden gerealiseerd. De verdediging meent dat thans een wijziging van het Bijzonder Plan van Aanleg nog mogelijk is.

De Rechtbank meent dat de zaak "in staat van wijzen" is.

Van zodra de rechter de strafbare schuld van de vervolgte personen heeft bepaald en heeft vastgesteld dat de werken tot op heden niet gedekt zijn door een uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning, is de zaak zowel m.b.t. de straf als het herstel "in staat van wijzen" en dient de rechter onverkort uitspraak te doen. Een hangende administratieve procedure vormt geen wettig beletsel om de zaak ten gronde te behandelen noch om de strafvordering uit te oefenen (zie Antwerpen, 9^e. kamer, 3 november 1999).

De rechter mag zijn uitspraak niet uitstellen in afwachting van het afronden van hangende of nog op te starten administratieve procedures en / of (al dan niet concrete) planologische initiatieven. De gedaagde die wetens en willens deelneemt aan een bouwmisdrijf, dient te beseffen dat hij (of zij) zich blootstelt aan de door de wet voorziene bestraffing.

2. Het verval van de strafvordering

In hoofde van wijlen dhr. _____ is de strafvordering vervallen.

De strafvordering is niet vervallen lastens mevr. _____ die thans woonachtig is te _____ en derhalve de woning in betonplaten niet meer bewoond.

3. De redelijke termijn

De Rechtbank meent dat bij de beoordeling van een mogelijke overschrijding van de "redelijke termijn" zoals bepaald in artikel 6 par. 1 van het E.V.R.M. rekening dient gehouden te worden met de herhaalde verzoeken van de raadsman van gedaagden om de behandeling van de zaak uit te stellen (zie zittingsbladen).

Anderzijds stelt deze Rechtbank vast dat er heel wat tijd verstreken is tussen het begaan van de bouwovertreiding en de uiteindelijke berechting.

Deze Rechtbank houdt met beide argumenten rekening bij haar beoordeling.

4. De tenlastelegging

Uit de notariële akte dd. 23.03.1981 blijkt zeer duidelijk dat mevr. en haar overleden echtgenoot een perceel kochten waarop zich een chalet bevond opgetrokken zonder vergunning (bouwovertreiding).

Beklaagde wist derhalve wat ze aankocht, aangezien dit uitdrukkelijk in de akte vermeld staat met bovendien de uitdrukkelijke vermelding van het risico tot afbraak gedwongen te worden.

De notariële akte vermeldt uitsluitend een "chalet" en een "visvijver".

Blijkens het strafbundel werden daarna nog bouwovertreidingen begaan in mei / juni 1988. Alsdan werd het chalet weekendhuis uit betonplaten met zadeldak verbouwd of heropgericht. Hetzelfde geschiedde met de bergplaats in betonplaten. Deze werken werden uitgevoerd door en wijlen haar echtgenoot.

Het betreffen geenszins herstellingswerken of instandhoudingswerken, doch zeer zeker oprichtingswerken, gelet op het vergroten van het volume.

Derhalve is de tenlastelegging in de dagvaarding correct geformuleerd.

Het strafbaar feit zoals omschreven in de dagvaarding is, gelet op de gegevens van het strafbundel, afdoende naar recht bewezen.

De strafmaat

Beklaagde wist in 1981 zeer goed dat ze een erf aankocht waarop zich een chalet bevond dat bezwaard was met een bouwovertreiding.

Ondanks dit gegeven werden nieuwe constructies opgericht en verbouwingen uitgevoerd in 1988.

Een overstromingsgebied is een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

De door beklaagde begane inbreuk is een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften (bouwen zonder bouwvergunning in een overstromingsgebied).

De inbreuken zijn thans strafbaar gesteld door het Decreet van 4 juni 2003.

Rekeninghoudend met de bovenvermelde argumenten en artikel 21 ter VTSV, verklaart de Rechtbank beklaagde schuldig aan het haar ten laste gelegde strafbaar feit.

5. De herstellvordering

Het bevelen van een herstelmaatregel behoort tot de bevoegdheid van de strafrechter.

De correctionele rechter kan niet ambtshalve een herstelmaatregel bevelen. De rechtbank is in haar uitspraak over de herstelmaatregel beperkt tot de door de

bevoegde overheid gekozen en gevorderde wijze van herstel (zie DEBERSAQUES, G., *De herstellvordering in de ruimtelijke ordening*, XIX Postuniversitaire cyclus Willy Delva 2002- 2003, n° 52).

Hoewel de rechter niet de opportuniteit van de maatregel kan toetsen, dient deze wel de externe en interne wettigheid van de herstellvordering te onderzoeken.

Extern voldoet de onderhavige herstellvordering aan de (decretale) voorwaarden en intern stelt deze Rechtbank vast dat de gevorderde herstellmaatregelen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening werden genomen.

Het herstel van een goede ruimtelijke ordening is, na zoveel jaren verminking, noodzakelijk.

Dit herstel kan op dit ogenblik zonder enig probleem worden uitgevoerd, aangezien eerste beklaagde overleden is en tweede beklaagde thans (na de echtscheiding) elders woonachtig is.

OM DEZE REDENEN :
DE RECHTBANK :

Gelet op de artikelen :

- 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 40, 41 der wet van 15 juni 1935;
- 162, 194, 195 van het wetboek van strafvordering;
- 2 van het strafwetboek;
- 21 ter V.T. S.V.
- 44, 64, 65 wet 29.3.1962;
- 66 lid 1 en 5, 68 decreet van 22.10.1996 en decreet van 4.3.1997;
- 1, 2, 99, 146, 147, 148, 149, 153, 160, 161, 171, 197, 204 Decreet 18.05.1999 zoals gewijzigd door artt. 16, 36, 38 en 64 Decreet van 26.04.2000 en Decreet van 04.06.2003.
- 20 wet 17.04.1878,
- 2, 3 en 4 wet van 26 juni 2000 en wet 30 juni 2000 betreffende de invoering van de euro, en de Koninklijke Besluiten van 20 juli 2000 in uitvoering van voormelde wetten;
- EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over de invoering van de euro;
- EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro;

door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen ;

Rechtsprekend op tegenspraak t.o.v. tweede beklaagde :

Verklaart de strafvordering lastens eerste beklaagde vervallen door zijn overlijden;

Verklaart tweede beklaagde schuldig aan de haar tenlastegelegde feiten;

- griffier.